У Бориска були чудові штани: зелені, правильніше сказати, захисного кольору. Борисок їх дуже любив і завжди хвалився:

— Дивіться, хлопці, які в мене штани. Солдатські!

Усі хлопці, звичайно, заздрили. Ні в кого більше таких зелених штанів не було.

Одного разу Борисок поліз через паркан, зачепився за цвях і порвав ці чудові штани. З досади він мало не заплакав, пішов мерщій додому і попросив маму зашити.

Мама розгнівалась:

— Ти по парканах лазитимеш, штани рватимеш, а я зашивати повинна?

— Я більше не буду! Заший, мамо!

— Сам заший.

— Та я ж не вмію!

— Зумів порвати, зумій і зашити.

— Ну, я так ходитиму, — пробурмотів Борисок і пішов на подвір'я.

Хлопці побачили, що в нього на штанях дірка, і почали сміятися.

— Який же ти солдат, — кажуть, — якщо в тебе штани драні.

А Борисок виправдовується:

— Я просив маму зашити, а вона не хоче.

— Хіба солдатам мами штани зашивають? — кажуть хлопці. — Солдат сам повинен уміти все робити: і латку прилатати, і ґудзика пришити.

Борискові стало соромно.

Пішов він додому, попросив у мами голку, нитку і клаптик зеленої матерії. Із матерії він вирізав латку завбільшки з огірок і заходився пришивати її до штанів.

Справа це була нелегка. До того ж Борисок дуже поспішав і колов собі голкою пальці.

— Чого ти колешся? Ах ти ж, капосна! — казав Борисок голці і старався вхопити її за самісінький кінчик так, щоб не вколотися.

Нарешті латку було пришито. Вона стирчала на штанях, мов сушений гриб, а матерія навколо зморщилась так, що одна холоша навіть стала коротшою.

— Ну, куди ж це годиться? — буркотів Борисок, розглядаючи штани. — Ще гірше, ніж було! Доведеться все спочатку переробляти.

Він узяв ножика й відпоров латку. Потім розправив її, приклав знову до штанів, гарненько обвів навколо латки чорнильним олівцем і став пришивати її знову. Тепер він шив не поспішаючи, акуратно і весь час пильнував, щоб латка не вилізла за лінію.

Він довго вовтузився, сопів і кректав, зате, коли все зробив, на латку було любо глянути. Вона була пришита рівно, гладенько і так міцно, що не відірвати й зубами.

Нарешті Борисок надів штани і вийшов на подвір'я. Хлопці обступили його.

— От молодець! — казали вони. — А латку, дивіться, олівцем обведено. Відразу видно, що сам пришивав.

А Борисок вертівся на всі боки, щоб усім було видно, і казав:

— Ех, коли б мені ще ґудзики навчитись пришивати, та, шкода, жоден не відірвався! Ну нічого. Колись одірветься — обов'язково сам пришию.